

Dykälke -n, jfo Di-
äga u. Långlet; slog,
åker,

Mora sn o. tg, Kopp. 1.

Dykilt 18 RbLa s. 7, 99 m. pl.

Dykittan ib. s. 135.

Dykitten ib. s. 211.

Bror Lindén 1945.